

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania A. F.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2018 z dnia 3 marca 2018 r. w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 lutego 2019 r.,

umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

W dniu 1 stycznia 2006 r. Pani A.F. została przydzielona do pełnienia obowiązków sędziowskich w IV Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w W. W wyniku wykonania okresowych badań pracowniczych, w dniu 9 października 2017 r. otrzymała od lekarza medycyny pracy orzeczenie o niezdolności do wykonywania pracy na stanowisku sędziego. W następstwie, Kolegium Sądu Okręgowego w W. na posiedzeniu w dniu 17 października 2017 r. podjęło uchwałę o wystąpieniu do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wydanie opinii w powyższej sprawie. Orzeczeniem z dnia 20 grudnia 2017 r., lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że Pani A. F. jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił.

Kolegium Sądu Okręgowego w W., po zapoznaniu się z opinią lekarza orzecznika ZUS, w dniu 9 stycznia 2018 r. podjęło decyzję o wystąpieniu do Krajowej Rady Sądownictwa z wnioskiem o przeniesienie Pani A. F. w stan

spoczynku. Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2018 z dnia 3 marca 2018 r. przeniosła Panią A. F. (Sędziego Sądu Rejonowego w W.) w stan spoczynku z dniem 1 listopada 2017 r., tj. z datą wsteczną argumentując, że od wskazanej daty wstrzymano Pani Sędzi wypłatę wynagrodzenia.

Od tej uchwały zostały złożone dwa odwołania. Pierwsze, przez Panią A. F. z dnia 10 kwietnia 2018 r. zawierające wniosek o uchylenie ww. uchwały KRS w zakresie wskazanej w uchwale daty, z którą Pani Sędzia została przeniesiona w stan spoczynku, tj. z dniem 1 listopada 2017 r. Drugie odwołanie z identycznym wnioskiem zostało złożone w dniu 13 kwietnia 2018 r. przez Kolegium Sądu Okręgowego w W. W uzasadnieniu każdego z odwołań wskazano, iż ustalenie przez Krajową Radę Sądownictwa daty przeniesienia w stan spoczynku Pani Sędzi nastąpiło w oparciu o błędne ustalenia faktyczne w postaci przyjęcia, że SSR A. F. od dnia 1 listopada 2017 r. nie miała wypłacanego wynagrodzenia, podczas gdy wynagrodzenie było i do chwili złożenia odwołań jest wypłacane nadal, a tym samym data przeniesienia w stan spoczynku została określona nieprawidłowo. Brak tych ustaleń w opinii odwołujących się narusza art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, dalej ustawa o KRS (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 389 z późn. zm.) poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy i niezwrócenie się o dodatkowe dokumenty potwierdzające fakt pobierania wynagrodzenia.

W dniu 19 czerwca 2018 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa złożył dwie odpowiedzi na powyższe odwołania z wnioskiem o ich oddalenie w całości jako pozbawione uzasadnionych podstaw. Odnosząc się do podniesionych kwestii, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że przywołane argumenty nie znajdują uzasadnienia, gdyż w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszystkich wymagań proceduralnych. Ponadto odwołujący się nie wykazali, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy o KRS.

Jednocześnie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w oparciu o art. 45 ust. 1 ustawy o KRS, który umożliwia w przypadku ujawnienia nowych okoliczności w sprawie ponownie ją rozpatrzyć z urzędu, postanowił wyznaczyć zespół członków KRS w celu przygotowania nowego stanowiska w przedmiotowej

sprawie. Zespół członków KRS, po zapoznaniu się z uzupełnionym materiałem w sprawie przedstawionym przez Panią Sędzię A. F., na posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2018 r. przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa możliwości ponownego rozpatrzenia sprawy i przeniesienia Pani A. F. w stan spoczynku z dniem podjęcia uchwały przez Radę.

Rekomendacja Zespołu została przyjęta pozytywnie i w dniu 15 czerwca 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła nową uchwałę (nr (...)/2018) w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku. W uchwale tej Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła uchylić swoją wcześniejszą uchwałę (nr (...)/2018 z dnia 3 marca 2018 r.) oraz przenieść Panią Sędzię w stan spoczynku z dniem 15 czerwca 2018 r., a zatem z datą podjęcia uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpatrzenie niniejszej sprawy należy rozpocząć od poczynienia uwagi dotyczącej niepodjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa koniecznych działań, do których ta instytucja była zobowiązana, co mogło mieć wpływ na istotne ustalenie stanu faktycznego. Jak to zostało powyżej przedstawione, od uchwały KRS nr (...)/2018 z dnia 3 marca 2018 r. (pierwsza uchwała w sprawie) zostały złożone dwa odwołania. Pierwsze, przez Panią A. F. z dnia 10 kwietnia 2018 r., drugie natomiast w dniu 13 kwietnia 2018 r. przez Kolegium Sądu Okręgowego w W. Zgodnie z art. 44 ust. 2 ustawy o KRS odwołanie wnosi się za pośrednictwem Przewodniczącego Rady, w terminie dwutygodniowym od doręczenia uchwały z uzasadnieniem. Przewodniczący Rady staje się uczestnikiem postępowania przed Sądem Najwyższym, które zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS toczy się w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1360 z późn. zm.) o skardze kasacyjnej.

We wskazanym postępowaniu Przewodniczącemu Rady jako stronie przysługiwało prawo odpowiedzi na obydwa odwołania. Odpowiedzi, które zostały złożone do Sądu Najwyższego w dniu 19 czerwca 2018 r. zawierały wnioski o oddalenie odwołań w całości jako pozbawionych uzasadnionych podstaw. Powyższe odpowiedzi Przewodniczącego nie zawierały jednak informacji, że w przedmiotowej sprawie Pani sędzi A. F. doszło – zapewne pod wpływem informacji zawartych w jej odwołaniu – do ponownego rozpatrzenia jej sprawy z urzędu. W

konsekwencji w dniu 15 czerwca 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr (...)/2018 (druga uchwała w sprawie). Nastąpiło to na 4 dni przed przedstawieniem pism Przewodniczącego KRS do Sądu Najwyższego. Już brak ujęcia w odpowiedzi na obydwa odwołania tak istotnej informacji, może budzić poważne wątpliwości co do rzetelności tych pism, natomiast za wysoce nieprawidłowe należy uznać to, że do chwili rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy przed Sądem Najwyższym, tj. do dnia 12 lutego 2019 r., Krajowa Rada Sądownictwa nie przekazała Sądowi informacji o podjęciu drugiej uchwały w sprawie.

Odnosząc się do treści wniesionych środków odwoławczych należy wskazać przede wszystkim, iż w sprawach dotyczących odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących przeniesienia sędziego w stan spoczynku stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego odnoszące się do skargi kasacyjnej (art. 398¹ i nast.), poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tym Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Dla rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołań od uchwały KRS nr (...)/2018 z dnia 3 marca 2018 r., istotne znaczenie ma ustalony przez Sąd Najwyższy z urzędu fakt podjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa owej drugiej uchwały w pełni zaspokajającej żądania Skarżącej. Inaczej mówiąc, wniesione odwołania ujawniły nowe istotne okoliczności w sprawie Pani A. F., nieznane Radzie w chwili podejmowania wskazanej uchwały, to zaś stworzyło podstawę do zastosowanie art. 45 ust. 1 ustawy o KRS. Zgodnie bowiem z przyjętym orzecznictwem Sądu Najwyższego za nowe okoliczności uznać można zarówno te, które istniały w trakcie poprzedniego rozpoznawania sprawy, lecz nie były znane Radzie lub uczestnikom postępowania, jak i okoliczności zaistniałe już po zakończeniu postępowania, a dotyczące istoty sprawy i mogące mieć wpływ na sposób jej

rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III KRS 224/13, Legalis nr 1061677, także wyrok Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 18/12, Legalis nr 538990).

Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 przenosząca Panią Sędzię A. F. stan spoczynku z dniem 15 czerwca 2018 r. uchyliła zaskarżoną do Sądu Najwyższego uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 3 marca 2018 r. Ponadto zgodnie z brzmieniem art. 43 ust. 1 ustawy o KRS uchwała Rady staje się prawomocna, jeżeli nie przysługuje od niej odwołanie. Od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 15 czerwca 2018 r. nie złożono odwołania, a zatem ponowne rozstrzygnięcie dokonane przez Krajową Radę Sądownictwa nie tylko w pełni uwzględnia żądania zawarte w odwołaniach od uchwały KRS z dnia 3 marca 2018 r., ale także stanowi rozstrzygnięcie prawomocne kończące postępowanie w jej sprawie.

Ze względu na powyższe, w szczególności z uwagi, że sprawa została prawomocnie rozstrzygnięta, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁹ k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.